



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Insigne Martyrivm B. Tryphonis, ex eo quod est per Simeonem
Metaphrasten conscriptum. Agonem autem compleuit Nicææ, Anno
Incarn. verbi 254. Sede Pontificia vacante. Decij verò Roman, Imperat. 2.
sub ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

At omni admiratione maior fuit sanctissimi viri obitus, qui postquam annorum & virtutum insigni prouectus canicie, vltimum vitæ diem instare intellexit, primò quidem contra hostiles impetus sacramentorum virtute se roborauit, munijque assiduis precibus ac lachrymis, deinde cura omni ad commissum sibi gregem conuersa, Catholicæ fidei integritatem & fraternam charitatem luculenta adhortatione eis inculcauit. Quibus summa cum pietatis significatione ritè peractis, suum sibi monumentum aperiri iussit. Quo aperto cõiugem inter & filiam se medium collocauit, fufisque aliquam diu ad Deum precibus, stupente populo & in lachrymas effuso, sanctam suo Creatori animam reddidit. Eximia illius sanctitas, & vitæ castimonia, præclaris in vitæ operibus testata, miraculorum à morte haudquam expers fuit.

Munit se sacramentis ac precibus.

Subditis Catholicam fidem, veramque charitatè cõmendat.

Vitæ ingreditur sepulchrum ibidem que expirat. Claret mirabilis post obitum.

Vide Caf. Baro, Tom. 2. Annal.

INSIGNE MARTYRIUM B. TRYPHONIS, ex eo quod est per Simeonem Metaphrasten conscriptum. Agonem autem compleuit Nicæ, Anno Incarn. verbi 254. Sede Pontificia vacante. Decij verò Roman. Imperat. 2. sub Aquilino Præs. fide.

1. Februarij.

Patria eius.

Claret quâ plurimis exemplis mirabilis.

BEATVS Tryphon è Phrygia vico Campsade, qui est vicinus ciuitati Apameæ, oriundus, pius admodum, à pijs parentibus filius, ab ineunte ætate insigne sanctitatis testimonium clarissimorum miraculorum operatione à Deo meruit accipere; ad eò vt dzmonia solum Tryphonis nomen horrerent, cunctaque hominibus infesta, eius virtute, relictis hominum que sibi debant, corporibus, in intima deserti penetrata recede-

recedere cogentur. Vnum ex infinitis, e quo evidens sanctitatis eius virtutisque ratio constare potest, in medium adferam.

Anno 225. Gordiano post mortem Augusti; Romani imperij scepra tenente, vnica eiusdem Imperatoris filia cum liberali specie & eximia corporis pulchritudine, tum verò ingenio & maximarum artium doctrina omnibus admiranda erat; quapropter parentes magna cura prouidebant, vt eam ab omni impuræ carnis libidine castam integramque seruarent. Sed accidit, vt execrandum Dæmonium eam inuaderet, tantaque in eam læuitia debaccharetur, vt miserabilem valde parentibus luctum adferret. Cumque sapientum, medicorumque omnium vndique exquirerentur consilia, eaque omnia in nihilum reciderent, pater assidua animi ægitudine totus intabuit, donec ipse malignus spiritus, diuina proculdubio potestate compulsus, suum inclamare expulsorem, puellæque curatorem inuitus cogerecetur, nisi inquit, Tryphon aduenerit, non cedam. Quo cognito, Imperator missis in omnes terrarum partes famulis, Tryphonem inquit, & multis quidem e varijs locis hoc nomine adductis, spe sua se frustratum sensit, donec in vico Campide verus inuentus Tryphon nunciatur.

Igitur ætatis suæ anno 17. magna equorum stipulis cateruâ Romam destinatur; atque vt eius aduentum præsenfit malignus, maiori crudelitate, & inconditis clamoribus, omnibus viri sancti virtutem denunciat. Adhuc, inquit, tres dies, & aderit Tryphon, qui diuina in nos dominatur potestate. Et sic eam miseris modis diuexatam reliquit. Tertio verò, ab excessu eius die, venit sanctus Romam, maximisq; à Gordiano honoribus exceptus

Filia Gordiani Augusti arripitur à dæmone.

Tryphon ætatis suæ 17. Romam mittitur.

exceptus, rogatur ut dæmonem oculis omnium videndum producat. Itaque sex diebus ieiunio & precibus intentus, illucescente iam septimo, adest cum tota nobilium familia Imperator, impium filix suæ tortorem videre desiderans. Tunc sanctus diuino repletus spiritu Tryphon. In nomine, inquit, Iesu Christi, ostende, omni dolo & nequitia plene dæmō, turpitudinis & imbecillitatis tuæ opprobrium; & ecce canis aspectu sanè horribilis defixus in terram capite apparuit. Cui mox Dei seruus: Dic (inquit) ò generis humani hostis, quis tuę potestati hanc tradit puellam? Et dæmon diuina compulsus operatione: Nullam

A Tryphone adiuratus.

Dæmon apparet in specie carnis.

In quos obrinet vires Satan.

Multi ad Christi fidē conuertuntur.

Deciana persecutio.

(inquit) nos potestatem in eos, qui debitis Deum laudibus, prosequuntur exercere possumus. At qui flagitiorum omnium turpitudine sanctum Dei nomen polluere non verentur, iusto illi iudicio nostrę crudelitati traduntur. Hoc audito responso Imperator, & quotquot eum corona cingebat, ingenti sunt horrore perfusi, & magna quidem infidelium turba Christo nomina dedit, fideles autem in fidei constantia confirmati summis in cœlum laudibus Dei bonitatem iustitiamque extulerunt. Sed & Imperator tam præclaro à Dei seruo beneficio affectus, donorum honorumque magnificentia egregie ornatum, domum remisit; quæ omnia S. Tryphon in egenorum inopia subleuanda, magno pietatis studio contulit.

Mortuo autem Gordiano, & Philippo execrandæ impietatis viro subrogato; eoque in bello Troglodytarum infelici Marte pugnante, extincto, succedit Decius, vir sua crudelitate, & inaudito in Christianos furore cæteris superior. Vnicam enim tantum sub pectore assiduo hanc curam coquebat, quomodo Christianum nomen ad

inter.

internecionem delerer. Igitur belli mentione penitus sepulta, innocentes vndique Christiani, ad rotas & catapultas omneque suppliciorum genus conquirebantur. Inter quos sanctus Tryphon sanctitatis fama nusquam non planè notus, cum intellexisset imperatori o edicto se à Præfecto Aquilino inquiri, alacri, & confidenti animo se eius satellitibus sistit; à quibus ad excelsum Aquilini tribunal deductus, & ab eo de patria, nomine fortuna & religione interrogatus, in hunc fere modum respondisse scribitur. Est mihi nomen Tryphon. Patria vicus Campsades, vicinus ciuitati Apamez, fortuna autem apud nos, nec est, nec dicitur, qui Dei prouidentia, & mirabili sapientie eius ratione & ordine, omnia fieri credimus. Sum vero & moribus & vi & educatione liber, vni soli Christo seruiens. Christus enim mihi religio, Christus mihi gloria, Christus mihi lætitiæ & gloriationis corona est, pro quo vitam hanc caducam & fragilem fundere, non modo mihi gloria, sed summæ etiam voluptati erit. Cui Aquilinus, nisi ab hac mente discesseris, ò Trypho, ego corpus tuum varijs excarnificatum supplicijs, igni comburendû tradam. Cui S. Trypho: Tu mihi ignem breuissimo temporis spatio extinguendû mimitaris. At ego tibi igne in omni seculorû æternitate impijs præparatû huic oppono, quæ tu Aquilino nisi veritatis lumè, pulsus erroris & impietatis tenebris, in te receperis, nulla potètia euadere potes. Hac eius animi altitudine grauiter commotus Aquilin⁹, iubet Christi martyre, manibus post tergû reuinctis, tribus horis crudelissimè cædi, cæsumq; denuo ad deorum sacrificium iuuat. Tû Trypho maiori animi còstancia & fortitudine, quasi plagas omnino nullas accepisset, de eo-

Tryphon vltro se præfecti satellitibus offert.

Præclara eius cōfessio.

Tribus horis cæditus.

de eorum vanitate, & execranda eorum; quibus colebant, impietate, & acerbissimis, omnibusque in nefando scelere ad vltimum vite spiritum persistunt, constitutis à summo Iudice supplicii præclara oratione differuit. Qua, tantum abest, ut impietatis suæ tenebras agnoscere voluerit Aquilinus, quin potius furore mentis accensus, maiori martyre supplicio dignum iudicauerit.

**Acerbissimū
martyris
supplicium.**

**Psalm. 16.
Act. 7.**

**In carcerem
recluditur.**

**Nova suppli-
cia adhiben-
tur.**

Psalm. 16.

Venatum igitur iturus, vincitum sequi se martyre iubet. Crudele sanè spectaculum. Curreat, vel potius raptabatur, nudis pedum plantis per niues & frigora, & equorum frequenter calcibus ictus, laceras sacri sui corporis carnes per terram trahebat. Quid hinc faceret martyr Christi, Vos soli que Deo intentus. Domine psallebat, per te gressus meos in semitis tuis, ut non moueantur vestigia mea, addebatque, Domine ne statuas eis hoc peccatum. Peracta autem venatione Aquilinus accersito martyre inquit, velle his fatigatus supplicii dijs sacrificare. Martyr cum se dignum responsum dedisset, in carcerem recludi iubetur, Aquilinus verò ad finitimas est regiones profectus. Cumque rursus Nicæam venisset martyrem iterum de voluntatis suæ proposito percontatur, sed cum maiori animi constantia in Christi fide & amore firmatum intellexeret, nonis eum supplicijs aggreditur. Et primò quidem pedibus acutos clauos infigit, deinde verberibus acerrimè fatigatum, per mediam ciuitatem exagitari iubet. Cum autem nec sic quidem inuictam animi virtutem remitteret, reuinctis post tergum brachijs, iterum virgis fatigari, & ardentes lateribus eius faces adhiberi iubet. Tunc omnipotens & misericors Deus, qui saluos facit sperantes in se, diuino quòdam, fulgentis coronæ splendore

quæ martyrem ornabat, athletæ sui certamen comprobavit. Qui sanè splendor astantium animos & oculos ita perstrinxit, ut protinus in terrâ prostrati, aliquid de sœuitia remittere cogentur. Martyr verò præsentî Dei auxilio confirmatus, in pulcherrimò confessionis suæ certamine multo magis exardescēbat.

Postremò Aquilinus, nullis constantiam martyris supplicij frangi posse animaduertens, ad blanditiarum insidias conuersus, Quintu, inquit, ò Tryphon magno sacrificas Ioui, & ego te multis magnisque honoribus & muneribus affectum dimittam. Cui Tryphon ò insensate, inquit, Annè satis tibi est solli te ad sempiternum animæ interitum ferri præcipitem, nisi me etiam eisdem irretitum laqueis tecum abripere contendas. Sed nūquam (mihi crede) eo amentia me pertrahes, ut spreto Deo creatore ac Domino meo Iesu Christo, ad impium simulachrorum vestrorum cultū deficiam. Videns ergo Præfectus oleum se & operam perdere, lata mortis sententia, capitis eum damnauit. Ad locum ergo martyrij milites eum deducunt. Martyr autem vultu ad Orientem conuerso, clara voce, immensas Deo gratias egit, & omnibus, qui eius memoriam sacrificiorum oblatione agerent, à Deo copiosa beneficia flagitauit. Hæc oratione completa, antè sacram Deo animam tradidit, quam gladio feriretur. Fratres autem, qui ad præsens martyris certamen confluerant, magno pietatis studio, sacras eius reliquias, cuiusdam suæ custodes, sepelire ardebant; sed in somnis admoniti sunt, eas in vicum Campsadem transferre. Et hoc quidem sine, B Tryphon à tenebris Deo consecratus, postquam multos ab animæ & corporis morbis curasset, & varia supplicio

N n rum

Manditiarum
tyrannus
adhibet.

Capite dam-
natur.

Felicitate ex-
itè cogit.

Translatio
reliquiarum
eius.

rum genera, inuicta virtute superasset, agonem suum compleuit: iustitiæ corona in caelesti patri redimitus.

FESTVM PURIFICATIONIS B. MARIÆ

a. Niceph. hist. l. 7. c. 28.
b. Paul. Diacon. seu potius Ioan. Diacon. in hist. miscel. an. 11. Iustinia Imp.

c. Vide Czf. Baron. Ann. Tom. 6. n. Ecclesiast. Varro l. 5. de ling. Lat.

Hęc & plura Czf. Baron. not in marty. Rom.

ria Virginis, Dei genitricis, quod quidem sub Iustiano Imp. Constantinopoli celebrari captum esse, tam a Græci, quã b Latini testatur auctores. Constat autem Gelasium Romanum Pontif. qui annis triginta ante Iustiniani tempora, Romane ecclesie praesuit, circa Annũ Domini videlicet c. 496. huius Diei celebrandæ, in Occidentali ecclesia, aperuisse viam, dum Lupercalia, mense Februario agi solita, Roma ad ea tempora permanentia, legibus ecclesiasticis abrogauit. Vnde & iurè opinatur, abrogatis Lupercaliibus, Roma eiusmodi fuisse sollemnitate[m] introductam, eandemque pauld post, Iustiniani temporibus, Orientalem ecclesiam, ea occasione, recepisse.

2. Februarij.

Ex his quæ habet Canisius t. 1. l. 4. c. 11. contra Censuratos Magdeburgicos.

Quam ob causam sese Christus humiliauerit.

Item quibus modis,

REDEMPTOR ac Saluator noster, vt cõmuni mortalium morbo, eique grauissimo, adeoque vitiorum omnium fonti, quem superbiam dicimus, mederetur, admirandis ac planè stupendis in vita se modis, abiecit. Et primò quidem è Patris sinu descendens, nostræ mortalitatis carnè indutus, verè hominem inter homines se esse demonstrauit, humanæ naturæ subiectus miserijs. Octauo verò suæ natiuitatis die, legem subijc circumcissionis, peccatoris etiam præ se ferens imaginem, vt potè communi peccatorum, qui sub lege nascebantur, cauterio patienter adustus. Nec multo post, quadagesimo videlicet